

ἀφρατοζύμωτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρατός καὶ τοῦ ρ. ζυμώνω.

Εὐσαρκος καὶ ἀβρός: Ἄσμ.

Κόρη μου ἀφρατοζύμωτη καὶ κοσμοζηλεμένη.

Συνών. ἀφρατός 3. Πβ. ἀφροζύμωτος.

ἀφρατοκάρυδο τό, Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρατός καὶ τοῦ οὐσ. καρύδι.

Καρύδι ἔχον φλοιὸν εὐθραυστον. Συνών. ἀφροκάρυδο.

ἀφρατοκύδωνο τό, Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρατός καὶ τοῦ οὐσ. κυδώνι.

Τὸ εὐχυμον κυδώνιον. Συνών. ἀφροκύδωνο.

ἀφρατολέμονο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφρατός καὶ τοῦ οὐσ. λεμόνι.

Εὐμέγεθες λεμόνιον παραγόμενον δι' εἰδικοῦ ἐμβολιασμοῦ φράπας καὶ ἔχον φλοιὸν χονδρὸν, μαλακὸν καὶ ἐδώδιμον. Συνών. λεμόνι ἀφρατό (ιδ. ἀφρατός **A 3 β**), ἀφρολέμονο.

ἀφρατός ἐπίθ. κοιν. ἀφρατους βόρ. ιδιόμ. ἀφρατέ Τσακων. ἀβρατός Κύπρ. (καὶ ἀφρατός) φρατός Ἡπ. (Χιμάρ).

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀφρατός.

A) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ἀφροῦ, ὁ ὅμοιος μὲ ἀφρόν ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,200: Ποίημ.

Κι δταν τὰ νέφη ἀστράπτουνε, δείχνουν κορφὲς ἀφρατές... κάθεται ἡ νῆα κι ἀκαρτερεῖ 'ς τ' ἀκρογιαλιὸν τὰ βράχια.

β) Λευκὸς ὡς ὁ ἀφρός Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Κάμπ. Κρήτ. Μεγίστ. Σκῦρ. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,346: Ἀφρατο ἀλάτι Σκῦρ. Ἀφράτη πέτρα αὐτόθι. || Ἄσμ.

Νά 'παιρνα τὰ πελέκια μου, νὰ μπῶ σὲ περιβόλι,
νὰ βρῶ τ' ἀφρατο μάρμαρο, τ' ἀτίμητο λιθάρι

Ὀλυμπ.—Ποίημ.

Κάτασπρο τὸ κεφάλι του, πυκνὸ μακρὸν τὸ γένει του,

'ς τὰ λιμοκαμένα στήθη του ἀφρατο κατεβαίνει

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. 2) Ἀπαλὸς ὡς ἀφρός συνυπονοουμένης πολλαχὶ καὶ τῆς σημασίας τῆς λευκότητος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀφρατο γλύκισμα-παξιμάδι-ψωμί κττ. κοιν. Ἀφρατο προζύμι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἀφρατε ἄντε (ἄρτος) Τσακων. Ἡ σημ. καὶ μεσν. 3) Ἀβρός καὶ παχουλλὸς κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀφράτη γυναῖκα-κωπέλλα κττ. Ἀφρατο κορίτσι. Ἀφρατο χέρι κοιν. Ἀφράτα σάτη (κόρη) Τσακων. Συνεκδοχικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ κάλλους κοιν.: Ἀφράτη ὁμορφιά. Ἀφράτα κάλλη. Συνών. ἀφρατοζύμωτος. **β)**

Ὁ ἔχων φλοιὸν χονδρὸν καὶ τρυφερὸν πολλαχ.: Λεμόνι ἀφρατό. Συνών. ἀφρατολέμονο, ἀφρολέμονο. 4) Ὁ μαλακὸς τὴν σύστασιν, εὐθραυστος, εὐθρυπτος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀφράτα ἀμύγδαλα-καρύδια-φουντούκια κττ. Ἀφρατο χῶμα κοιν. Ἀφρατός τόπος (γῆ) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) **β)** Μαλακός, οὐχὶ σκληρὸς Λεξ. Βλαστ. 324: Εὐλό ἀφρατό. 5) Ὁ ἔχων ἡδεῖαν γεῦσιν, εὐχυμος, ἐπὶ καρπῶν κοιν.: Ἀφρατο ἀχλάδι-κυδώνι-μήλο κττ. κοιν.

Ἀχλάδες ἀφρατές καὶ ἀπλῶς ἀφρατές ὡς οὐσ. Μέγαρ. **β)** Συνεκδ. ὁ παράγων καρπὸν μὲ εὐθρυπτον φλοιόν, ἐπὶ δένδρου Κρήτ.: Ἀφράτη ἀμυγδαλὰ καὶ οὐσ. ἀφράτη. **γ)** Ὁ παράγων καρπὸν εὐχυμον Λέσβ.: Ἀφράτη ἄδουνζα καὶ οὐσ. ἀφράτ'. 5) Ὁ ἡδὺς τὴν γεῦσιν, ἐπὶ ποτῶν κττ. Μακεδ. (Ἀνασελ.): Ἀφρατου κρασί-ξίδι κττ. 6) Ὁ τυγχάνων ἐπιμελοῦς καλλιεργείας ἢ ὁ βρέθων καρπῶν ἀφράτων πολλαχ.: Ἄσμ.

Λεμονάκι μυρωδάτο | κι ἀπὸ περιβόλ' ἀφρατό.

B) Οὐδ. οὐσ. 1) Ὁ ἐξ ἀραβοσίτου ἄρτος Ἡπ. (Χιμάρ.) 2) Τὸ ποῶδες φυτὸν τύφη ἢ στενόφυλλος (tyrha angustata) τῆς τάξεως τῶν τυφωδῶν (thyphaceae) Κρήτ.

β) Ψαθὶ πλεκόμενον ἐκ τοῦ εἰρημένου φυτοῦ Κρήτ.

3) Σκευασία χυμικὴ δηλητηριώδης, διχλωριούχος ὑδράργυρος Ἡπ.

ἄφραχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἄφραχτους βόρ. ιδιόμ. ἄφραγος σύνθη. καὶ Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄφραγους βόρ. ιδιόμ. ἄφραος Ἀνδρ. Κύπρ. Ρόδος κ.ά. ἄφραους Σάμ. κ.ά. ἄβραος Κύπρ. ἀνήφραχτος Κῶς ἀνάφραος Σύμ. Χίος ἀνήφραος Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄφρακτος. Περί τῶν τύπ. ἀνάφραος, ἀνήφραχτος ιδ. ἀ-στερητ. 1 δ.

A) Κυριολ. 1) Ὁ ἄνευ φράκτου, ὁ μὴ ἔχων περικύβητα, ἄφρακτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀφραχτος κῆπος. Ἀφραχτη αὐλή. Ἀφραχτο ἀμπέλι-χωράφι κττ. κοιν. || Παροιμ. Ἀφραχτος κῆπος, ἔρημα τὰ λάχανα. Ἡπ. κ.ά. Ἀβραον ἀμπέλιν ἐν τοῖς γαδάροις μάντρα Κύπρ. Ἀφραγον ἀμπέλ' καθέννας τοῦ τρυγᾶ Μακεδ. Συνών. ἀπόφραχτος, ξέφραγος. 2) Ὁ μὴ κατάλληλος πρὸς φραγμόν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φραχθῇ πολλαχ.: Ἀφραγο χωράφι. Ἀφραγη τρυπα.

B) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἔχων περιορισμὸν πολλαχ.: Φρ. Ἀφραγο στόμα (ἐπὶ πολυλόγου καὶ φλυάρου) πολλαχ. Συνών. ἀπύλωτος 1. 2) Ὁ μὴ ἐπιδεκτικὸς περιορισμοῦ πολλαχ.: Ἀφραγο στόμα.

ἀφρέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός.

Ὁ ἐπίπαγος τοῦ βρασμένου γάλακτος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀφρόγαλα 1.

ἀφρένγιστος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρενγιστός < φρενγίζω.

Ὁ μὴ ἐξωργισμένος: Δὲν τὸν βρίζεις ποτὲ ἀφρένγιστο.

ἀφρερός ἐπίθ. ΑΜελαχρ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 245—Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Ἀφρώδης ἐνθ' ἀν.: Ἀφρερὰ νερὰ ΑΜελαχρ. ἐνθ' ἀν.

ἀφρεσκάριστος ἐπίθ. σύνθη.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φρεσκαριστός < φρεσκάρω.

1) Ὁ μὴ διὰ ραντισμοῦ ὕδατος καταστάς δροσερός: Λουλούδια ἀφρεσκάριστα. 2) Ὁ μὴ δι' ἀναχρωματισμοῦ, ἐπισκευῆς κττ. προσλαβὼν ὄψιν καινουργούς: Ἀφρεσκάριστη εἰκόνα. Ἀφρεσκάριστο ἐπιπλο-πάτωμα κττ. 3) Ἀκαλλώπιστος, ἀνευπρέπιστος: Ἀφρεσκάριστος πάει 'ς τὸ γάμο.

ἄφρητα ἡ, Πελοπν. (Κόρινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς καταλ. -ητα.

Ἀφρός ὡς ἐκδήλωσις ὀργῆς: Εἶδε... τὴ γουρούνα νὰ ἔρχεται μὲ θυμὸ καὶ μὲ ἄφρητα κατεπάνω 'ς τὸ βασιλόπουλλο (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἄφρα, ἀφρί, ἀφρίά.

ἀφρι τό, Θεσσ. Πελοπν. (Μεσσ.) ἄφρι Πελοπν. (Μεσσ.)—ΑΠαπαδιαμ. Φόνισσ. 3.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός.

Ἀφρός ἐνθ' ἀν.: 'Σ τοῖς πρύμεις τοὺς φουσομανοῦν τ' ἀφρὶ Θεσσ. Ἡῦραν τὴν Μυρμήγκαινα πεθαμένη μὲ τ' ἀφρι 'ς τὸ στόμα ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἄφρητα.

